

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2016. évi augusztus hó 30. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

ítéletet:

A másodfokú bíróság a testi sértés bűntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt **I.r.vádlott** ellen indult büntetőügyben a Kaposvári Törvényszék 15.B.462/2015/25. számú ítéletét az alábbiak szerint változtatja meg:

- a szabadságvesztés tartamát 7 (hét) év 6 (hat) hónapra, a közügyektől eltiltás tartamát 8 (nyolc) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítja a 2016. február 12. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

Indokolás

A Kaposvári Törvényszék 15.B.462/2015/25. számú, 2016. február hó 12. napján kelt ítéletével I.vádlottat életveszélyt okozó testi sértés bűntettének kísérlete, súlyos testi sértés bűntette és garázdaság bűntette miatt halmazati büntetésül, mint erőszakos többszörös visszaesőt 8 év 6 hónap szabadságvesztésre és 9 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztés-büntetést fegyházban kell végrehajtani. Megállapította, hogy az I.r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. **II.rendű vádlottat** az elsőfokú bíróság garázdaság bűntette és testi sértés vétsége miatt 2 évre próbára bocsátotta, vele szemben az ítélet jogerőre emelkedett.

A törvényszék ítélete ellen az I.r. vádlott és védője részben felmentésért, részben enyhítésért, illetve eltérő minősítésért jelentettek be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelenlévő képviselője útján az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú bíróság a védelem enyhítésért bejelentett fellebbezését megalapozottnak találta, egyebekben a jogorvoslati kérelem alaptalan.

A védelmi fellebbezések alapján eljárva az ítéltábla a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást - a Be.349.§ (1) bekezdésében írt korlátok között - felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan megtartásával, a múltbeli események rekonstruálásához szükséges körben és

mértékben folytatta le a bizonyítási eljárást. Az így feltárt bizonyítékokat külön-külön és együttesen is mérlegelve, megnyugtató érveléssel adott számot ténymegállapításairól, köztük a vádlotti védekezés elvetésének okairól is. A bizonyítási eljárás eredményeként megállapított tényállás alapvetően teljes, annak csak kismértékű kiegészítése szükséges. Az ítéletábra a tényállást - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontjára - a következőkkel egészíti ki: a kultúrház előtt többen verekedtek, ma már pontosan nem állapítható meg, hogy kik és milyen módon vettek részt e cselekményben a vádlottakon kívül.

A falusi bálokon előforduló garázda cselekmények jellemzője, hogy a nagy számú résztvevő ellenére kevés elfogadható, a tényállás megállapítása során értékelhető tanúvallomás áll a hatóságok rendelkezésére, ami a lezajlott események rekonstruálását nehezíti. Jellemzően senki nem tudja, illetve nem akarja felidézni a történeteket. A vallomások értékelését megnehezíti, hogy gyakran a tanúk hozzátartozóik, barátai, ismerőseik érdekeinek megfelelő vallomást tesznek. Ezek a megállapítások igazak az elbírált ügyre is.

Erre figyelemmel helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a tanúvallomásokat érdekkörönként csoportosította és ennek figyelembevételével értékelte.

A vádbeli események három szakaszra oszthatók. Az első szakasz a kultúrházban történt rendbontás, a harmadik szakasz a **II.rendű vádlott** által elkövetett cselekmény, melyek több bizonyítékkal is alátámasztottak. Az első szakasz - ítéleti tényállás I. pont - körében megállapított tényállást a védelem a másodfokú eljárásban nem vitatta, a harmadik szakasz - ítéleti tényállás III. pont - pedig a jogerőre tekintettel nem képezte a felülbírálat tárgyát.

A védelem csupán a lezajlott események második szakaszára - az ítéleti tényállás II. pont - vonatkozóan megállapított tényállást, ezen belül is a sértett 1 bántalmazására vonatkozó tényállási részt vitatta. E körben az elsőfokú bíróság alapvetően tanú 17 tanúvallomását fogadta el a tényállás megállapítása során. Ítéletének indokolásában részletesen számot adott arról, hogy tanú 17 tanúvallomása miért fogadható el. Kétségtelen, hogy ezen vallomás sem volt végig teljesen egybehangzó és következetes, azonban az elsőfokú bíróság a vallomás azon részeit fogadta el, amelyek egymást erősítették és amelyeket az eljárás egyéb adatai sem cáfoltak. Ezen túlmenően tanú 17 tanúvallomása összhangban állt az orvosszakértői véleményben kifejtettekkel is. A bizonyítékok ilyen egybevetése és komplex értékelése megfelel a mérlegelés eljárási törvényben meghatározott követelményének.

A védelem a másodfokú eljárás során is azzal érvelt, hogy tanú 17 vallomása azért sem fogadható el, mert a kihallgatása során ittas állapotban volt. Amint azt az elsőfokú bíróság is kifejtette, a tanút a bánt követő események után megszondáztatták, enyhe fokú alkoholos befolyásoltságot állapítottak meg, amely a kihallgatása időpontjára, a hajnali-reggeli órákra tovább csökkent. A szembesítésekor már bizonyosan nem lehetett hatása a tanú által korábban elfogyasztott alkoholnak és vallomását - mely terhelő volt az I.r. vádlottra -, a szembesítés során is fenntartotta.

A védelem azon kifogása, hogy az ügyészség csupán I.rendű és **II.rendű vádlott** ellen emelt vádat, nem befolyásolja az I.r. vádlott büntetőjogi felelősségének a megállapítását.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű és törvényes mérlegelése alapján helyesen járt el amikor az egymásnak ellentmondó vallomások közül azokat fogadta el a tényállás megállapításakor, amelyeket az egyéb bizonyítékok is alátámasztottak. A törvényszék által megállapított tényállás tehát helyes, a bizonyítékok hibátlan mérlegelésén alapul, így a felmentésre irányuló fellebbezés nem vezethetett eredményre.

Mellőzte az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének indoklásából az I.r. vádlott írásbeli vallomásának formai értékelésével kapcsolatos megállapításokat (6. oldal utolsó és 7. oldal első bekezdés). Az elsőfokú bíróság kritika tárgyává tette, hogy a vallomás „feltűnően kerek, minden részletre kiterjedő történetet ad elő... szövegszerkesztővel készítették, formája és megfogalmazása alapján a szöveg nem az I.r. vádlottól származik”. Az írásbeli vallomás ugyanúgy a vádlott személyes előadása, mint a szóbeli vallomás. A Be.118.§ (3) bekezdése szerint a terhelt vallomását *saját kezűleg vagy más módon leírhatja*. A terhelt tehát szabadon dönthet arról, hogy vallomását saját kezűleg leírja vagy lediktálja. Eljárásjogi szempontból az önvallomás az okiratra vonatkozó rendelkezések szerint használható fel bizonyítási eszközként. A terhelt szóbeli vallomáshoz hasonlóan ennek tartalmi korlátja kizárólag az, hogy mást bűncselekmény elkövetésével hamisan nem vádolhat. A terhelt tehát az írásbeli vallomásában sem köteles az igazmondásra, védekezési taktikáját szabadon választja meg. Erre tekintettel az sem kifogásolható, ha szóbeli, vagy írásbeli vallomását a védőjével egyezteteti. A vallomás elfogadhatósága tehát nem annak formájától függ, hanem tartalmától, attól, hogy az egyéb bizonyítékok tükrében elfogadható-e.

A védelem vitatta a sértett 1.sértelemre elkövetett cselekmény helyes minősítését is. A fellebbviteli bíróság e körben is egyetértett a törvényszék álláspontjával. Az aggálytalan orvosszakértői vélemény alapján az eljárás során az nem lehetett vitás, hogy a bántalmazás módjára, az eszközre tekintettel a bántalmazás alkalmas volt életveszélyes sérülés okozására. Ez utóbbi csupán azért maradt el, mert a kemény burok alatti, és a lány hártáyakat érintő bevézés nem terjedt tovább, hanem visszahúzódott, ez pedig kizárólag a véletlennek köszönhető. Abban az esetben, ha az életveszélyes sérülés bekövetkezésének a lehetősége fennáll, azt kell vizsgálni, hogy az elkövető szándéka mire terjed ki, vagy milyen következményekkel kellett számolnia. Az I.r. vádlott egy eszközzel nagy erővel ütötte fejbe sértett 1-et. Ilyen esetben az elkövetőnek számolnia kell azzal is, hogy a bántalmazás következtében a sértett akár életveszélyes sérülést is szenvedhet. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg az I.r. vádlott bűnösségét életveszélyt okozó testi sértés büntetésének kísérletében.

A büntetés kiszabását meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság helyesen tárta fel és alapvetően a súlyuknak megfelelően értékelte. Az I.r. vádlott korábbi büntetéseire figyelemmel erőszakos többszörös visszaesőnek minősül, ami alapvetően meghatározza a büntetési tételkeretet, annak középértékét, a feltételes szabadság kedvezményéből történő kizárást, illetve a szabadságvesztés-büntetés végrehajtási fokozatát.

Az erőszakos többszörös visszaeső kategóriájának a megalkotásával a törvényhozó célja a társadalmi együttélési szabályokkal konokul szembeszegülő, erőszakos bűnelkövetők szigorú felelősségre vonása volt.

Az I. r. vádlott esetében az állapítható meg, hogy a korábbi büntetése a kellő visszatartó hatást nem érték el, a vádlott ismételtén ugyanolyan cselekményt követett el - hasonló elkövetési magatartással - mint korábban. Ezért vele szemben a törvényi rendelkezéseknek megfelelő, hosszabb tartamú szabadságvesztés-büntetés kiszabása indokolt.

Ugyanakkor a cselekmény konkrét társadalomra veszélyességének kisebb mértékére, valamint a kísérleti szakra tekintettel az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés-büntetés eltúlzott, ezért azt az ítéletábra a rendelkező részben írtak szerint enyhítette.

Ennyiben a másodfokú bíróság a Be.372.§ (1) bekezdésében írtak szerint az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta. Az egyéb rendelkezések törvényesek, ezért azokat a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába a Btk.92.§ (1) bekezdése alapján a 2016. évi február hó 12. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt továbbmenően beszámította.

A védelem a másodfokú eljárás során is bizonyítási indítványt terjesztett elő. **tanú18, tanú19, tanú20 és tanú21** kihallgatását kérte. A védő beadványa szerint fenti személyek a vádbeli eseményeket közvetlenül nem látták. Több mint egy évvel a cselekmény elkövetése után, az elsőfokú ítélet kihirdetését követően állításuk szerint sértett 1 előttük olyan kijelentést tett, hogy őti személyek bántalmazták. Figyelemmel arra, hogy az eljárás során a tanúvallomások tartalmát erősen befolyásolták az érdekeltségi viszonyok, ilyen hosszú idő elteltével új, közvetett tanúk kihallgatása a másodfokú eljárásban nem indokolt. Különösen arra tekintettel, hogy lényegében - a nyilvánvalóan szükségesé váló szembesítések miatt - a teljes bizonyítási eljárás megismétlésével járna, de a bizonyítékok felülmérlegelésére, eltérő tényállás megállapítására nem lenne alkalmas. Ennek alapján a fellebbviteli bíróság a bizonyítási indítványt elutasította.

P é c s, 2016. augusztus 30.

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr.Tóth Sándor s.k. előadó bíró, Dr.Bencze Beáta s.k. bíró

A Kaposvári Törvényszék 15.B.462/2015/25. számú ítéletének I.rendű vádlottra vonatkozó része a Pécsi Ítéltábla Bf.I.17/2016/6. számú ítélete folytán a 2016. évi augusztus hó 30. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő